

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. K.

przy uczestnictwie T. M., M. K., G. K. i M. S.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej T. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z 13 maja 2021 r., II Ca 568/20,

1) odrzuca skargę kasacyjną;

**2) zasądza od T. M. na rzecz J. K.
kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi
odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia orzeczenia zobowiązanej do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania o zasiedzenie, T. M. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 13 maja 2021 r. zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 339 k.c., art. 336 k.c., art. 206 k.c. i art. 6 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uczestniczka podniosła oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, mająca wynikać z wydania zaskarżonego postanowienia z rażącym i oczywistym naruszeniem art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 339 k.c., art. 336 k.c., art. 206 k.c. i art. 6 k.c., jak również istnienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy uprawniona jest ocena, że objęcie w posiadanie przez nabywcę-współwłaściciela nieruchomości w całości, a zatem również ponad swój udział (uzewnętrznienie objęcia w posiadanie udziału innych współwłaścicieli) może nastąpić w momencie zakupu udziału w nieruchomości z uwagi na uzyskanie informacji, iż pozostali współwłaściciele porzucili nieruchomość oraz z uwagi na wykonywanie następnie przez nabywcę-współwłaściciela czynności zarządu polegających na: zawieraniu umów najmu lokali mieszkalnych i użytkowych i pobieraniu czynszów, występowaniu przed organami administracyjnymi jako jedyny właściciel, dbaniu o czystość na nieruchomości, dokonywaniu napraw i remontów w odniesieniu do całości nieruchomości;

- w jaki sposób współwłaściciel winien okazać innemu współwłaścicielowi, że włada jego udziałem jako właściciel, gdy ten współwłaściciel nie jest znany;

- czy w sytuacji, gdy współwłaściciele nie pojawiają się, wystarczającym do zasiedzenia udziału w nieruchomości jest samodzielne zarządzanie nieruchomością, bowiem gdyby współwłaściciel nigdy się nie pojawił, to nie mogłoby dojść do zasiedzenia udziału, czy należy w tym przypadku dokonać dodatkowych czynności wobec współwłaścicieli;

- czy przy ocenie przez sąd zasiedzenia udziału we współwłasności, wystarczające jest wykazanie, że współwłaściciel, którego udział ma być zasiedziany, nie traktuje części nieruchomości, jako swojej własności, czy wymagane jest, żeby żądający zasiedzenia posiadacz wykazał, czy i w którym momencie zaimplementował rozszerzenie posiadania samoistnego na udział tego współwłaściciela, a zachowanie pozostałych współwłaścicieli w takim przypadku nie jest istotne;

- czy za uzewnętrznienie woli posiadania nieruchomości tylko dla siebie i wyzucia z posiadania pozostałych współwłaścicieli uznać można - w sytuacji, gdy

nabywca udziału w nieruchomości ma świadomość, że pozostali współwłaściciele nie zarządzają nią - wykonywanie czynności zarządu takich jak: zawieranie umów najmu lokali mieszkalnych i użytkowych i pobieranie czynszów, występowanie przed organami administracyjnymi jako jedyny właściciel, dbanie o czystość na nieruchomości, dokonywania napraw i remontów w odniesieniu do całości nieruchomości?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia do rozpoznania o jej oddalenie i zasądzenie dla wnioskodawczyni od skarżącej kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu ze względu na błędny sposób określenia jej podstawy.

Skarżący oparł skargę na pierwszej podstawie kasacyjnej zarzucając zaskarżonemu postanowieniu „naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 339 k.c., art. 336 k.c., art. 206 k.c. i art. 6 k.c.” (k. 11). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, opierając skargę na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego, skarżący, zgodnie z brzmieniem art. 398³ § 1 pkt. 1 k.p.c., winien wskazać nie tylko konkretny przepis prawa materialnego, który zdaniem skarżącego został naruszony, ale również uszczegółwić to, czy naruszenie nastąpiło poprzez jego błędną wykładnię, czy też przez niewłaściwe zastosowanie (zob. e.g. wyroki SN z: 19 stycznia 1998 r. I CKN 424/97, OSNC 1998 nr 9, poz. 136, 29 marca 2006 IV CSK 165/05; 5 lipca 2006 r., IV CSK 127/06; 5 grudnia 2006 II CSK 274/06). Niniejsza skarga kasacyjna nie czyni zadość temu wymogowi, natomiast brak taki, polegający na niewłaściwym określeniu podstawy kasacyjnej stanowi nieusuwalną wadę skargi kasacyjnej i prowadzi do jej odrzucenia, jako niedopuszczalnej (zob. postanowienia SN

z 11 lutego 1997 r., II CKN 65/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 93; z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 97).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z niedopełnieniem wymogów formalnych przewidzianych w art. 398³ § 1 pkt 1. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(J.l.)

[f.n]